

Jethro

P.W.F. Alons

PALCON
Maarn

Jethro

Auteur: Dr. P.W.F. Alons

Eerste uitgave december, 2019

Omslagontwerp en lay-out

Dr. P.W.F. Alons

In druk gezet door

Brave New Books, Amsterdam

Hoewel dit boek met de grootste zorg is samengesteld, nemen de auteur en drukkerij geen enkele verantwoordelijkheid voor de gevolgen van enige fout of gebrek in dit boek.

© Copyright 2019

Nothing of this book may be multiplied and/or made public by means of print, photocopy, microfilm, audiotape and electronic medium or whatever other way, nor may it be stored in a retrieval system without prior permission of the publisher.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, audiotape en elektronisch medium of op welke andere wijze ook, noch mag het worden opgeslagen in een opslagsysteem zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog	9
Deel 1 De Brief	
1 <i>De Missie</i>	14
2 <i>Echte vrienden</i>	17
3 <i>Een kapotte wagen en een verdwaalde hond</i>	22
4 <i>De Stad van de Hooglanders</i>	27
5 <i>Jagers</i>	30
6 <i>Toverhoutbos</i>	33
7 <i>Het Betoverde Bos</i>	40
8 <i>Twee torens en een boogschutterscentrum</i>	51
9 <i>McCoricks Kreek</i>	59
Deel 2 De Handelsrouten	
10 <i>Woudrust</i>	69
11 <i>Ten Zuiden van Woudrust</i>	79
12 <i>De Laan van kale bomen</i>	87
13 <i>De reliek</i>	99
14 <i>Noordhaven</i>	111
Deel 3 De Steenhouwers	
15 <i>De opkomst van De Duistere Tovenaar</i>	123
16 <i>De Hooglanders</i>	129
17 <i>De Schaduw uit het Zuiden</i>	142
18 <i>De Slag om Hooglanderwoude</i>	152
19 <i>De herovering van het eiland</i>	165
Deel 4 De Schildwacht	
20 <i>Het Huis van Wijsheid</i>	183
21 <i>De Schildwacht</i>	193
22 <i>De vrouwen</i>	205
23 <i>De Oude Kluzenaar</i>	211
24 <i>Het leger van de Duistere Generaal</i>	224

Deel 5 De Hoofdstad	
25 <i>Drakenbloed</i>	239
26 <i>Wijze oude mannen</i>	251
27 <i>Dappere jonge vrouwen</i>	268
28 <i>De Duistere Tovenaar</i>	280
29 <i>Koning Cydon</i>	293
 Epiloog	 301

NOORD
PUNTOOR-
DER
VALLEN

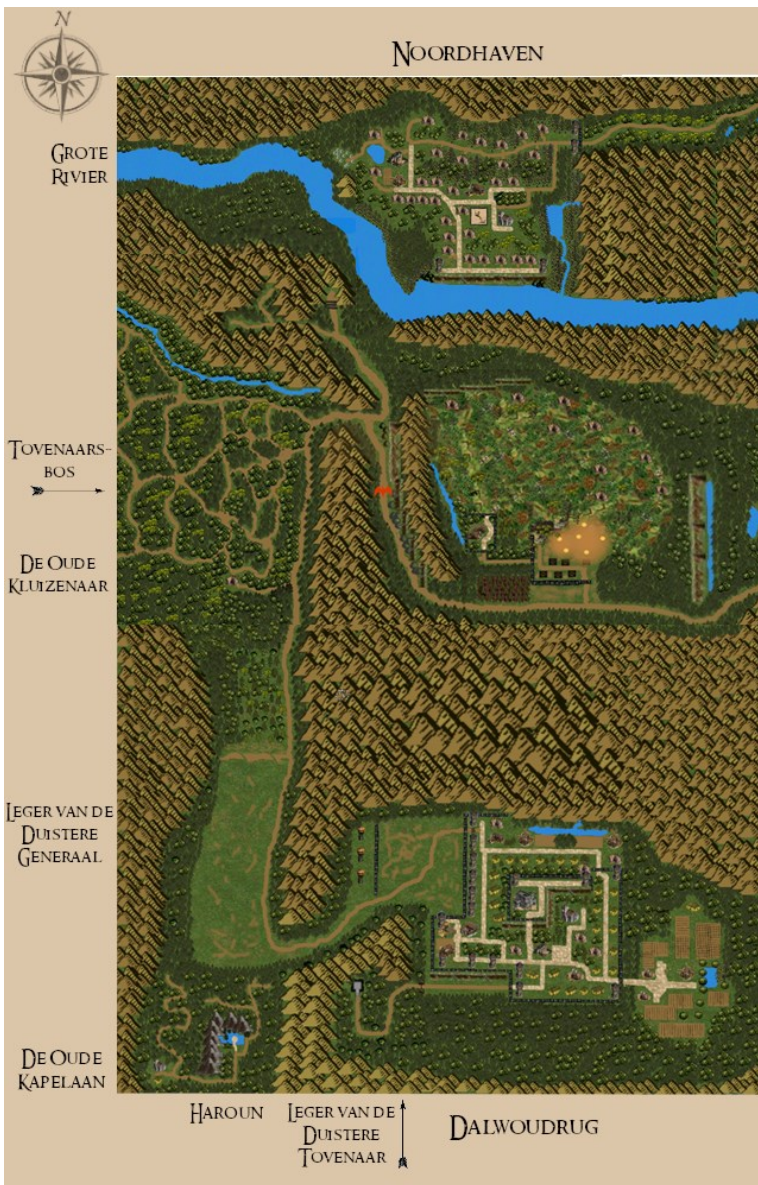
GROTE
RVIER

OOSTERPARK
TOVERHOUTBOS
GROTE
WATERVALLEN

HET BETOVERDE BOS
DE WELWILLLENDE
WIJZE

Proloog

Hij liep langzaam de helling af onder een witte vlag, zoals hij gevraagd was te komen voor een onderhandeling over de voorwaarden van overgave. Links en rechts van hem liepen enkelen van zijn trouwe paladijnen. Er blies een koude wind over de vlakte. Althans, zo voelde het, hoewel het zomer was. Hij vroeg zich af welke voorwaarden hij te horen zou krijgen. De vooruitzichten waren niet best gezien de reputatie van de vijand, die deze vooruit was gesnel. Hij vroeg zich af of alle voorzorgsmaatregelen die in de stad waren genomen voldoende zouden zijn om een belegering lang genoeg vol te kunnen houden. 'Lang genoeg voor wat?' dacht hij. Voor wat hij alleen maar kon hopen, dat het op tijd zou komen.

Aan het andere eind van het dal stond de aanvoerder van de vijand hem op te wachten. Hij mompelde iets denigrerends over de persoon die hem naderde tegen zijn helpers, die bij hem stonden en grijsden in afwachting van wat er zou gaan gebeuren. De duistere aanvoerder keek nog eens in de richting van de mannen die naderden en hij glimlachte smalend.

DEEL 1

DE BRIEF

"Beste Jethro,

Ik wou dat ik je goed nieuws kon sturen, maar helaas lijkt het erop dat gebeurtenissen een kwade keer nemen. We worden bedreigd door een woeste schaduw uit het zuiden. We weten niet precies wat de aard van deze snode schaduw is noch zijn kracht. Maar we weten wel dat andere steden al onder zijn aanvallen zijn bezweken. Als je deze brief krijgt, wordt onze hoofdstad mogelijk al belegerd of zelfs erger. Ik vraag je dringend om alle strijdkrachten die je kunt vinden, te verzamelen en je te haasten om ons te hulp te schieten. Alles wat ik kan hopen is, dat je tenminste op tijd zult zijn om deze schaduw te stoppen en te voorkomen dat hij zich verder uitspreidt voorbij ons gebied en geheel tot aan jouw prachtige woonplaats.

Met vriendelijke groet,

Koning Cydon"

Hoofdstuk 1

De Missie

Het was donker in Noord Pijnvoorder Vallen en regen viel gestaag met bakken uit de hemel. Een tijd lang was het gestadig kletteren van de regen het enige dat te horen viel in de rustige uithoek van het stadje bij de bergen, waar Jethro's huis stond. Toen kondigde het door de modder gedempte geroffel van hoefslagen de komst van een ruiter aan, die vanuit de bergen zijn weg zocht het stadje in. Hij vertraagde zijn gang toen hij Jethro's huis bereikte.

'Ha, hier is het,' mompelde hij bij zichzelf. 'Ik kan maar beter zachtjes doen en die mensen hier lekker laten slapen. Laat ik de brief maar bezorgen en hopen dat er iets goeds uit voortkomt. Wou dat die verdomde regen eens een keer stopte.'

De ruiter stopte zachtjes een brief in Jethro's brievenbus, keerde zijn paard en reed langzaam het stadje uit. Hij ging over in een gestrekte draf toen hij de bergen bereikte, en al gauw verstierf het zachte getrappel van de hoefslagen in de nacht en bleef het kletteren van de regen weer het enige geluid dat te horen viel. Later die nacht hield het op met regenen en kondigde het kraaien van een haan het begin van een nieuwe dag aan.

Toen Jethro die ochtend wakker werd, vielen zijn ogen meteen op de brief die op zijn deurmat lag. Hij was niet gewend om brieven te krijgen, dus raapte hij hem op en las hem met grote belangstelling. Maar de alarmerende inhoud van de brief liet hem compleet verstomd staan.

'Wat in hemelsnaam? ... Waar gaat dit allemaal over?' dacht hij. 'En waarom is hij naar mij gestuurd? Ik kan dit maar beter aan Burgemeester Joseph laten zien!'

Zonder zich om ontbijt te bekommeren kleepte hij zich zo

snel als hij kon aan en verliet het huis.

Jethro woonde op zichzelf in Noord Pijnvoorder Vallen, een veilig en vriendelijk stadje aan de rand van Koning Cydons Koninkrijk, goed beschermd door bergen en stenen muren. Hij was een jonge zwaardvechter die was grootgebracht door Burgemeester Joseph en zijn vrouw, en op de vroege zomerdag dat de brief hem bereikte was hij al weer flink wat dagen voorbij zijn eenentwintigste verjaardag. Gewoonlijk ging hij oefenen met zijn beste vrienden en zo nu en dan een biertje drinken, en er waren heel wat jonge vrouwen die met enthousiasme naar hem keken. Maar los daarvan, begon hij wat behoefte te krijgen aan een gebeurtenis die het leven wat interessanter kon maken. Het gebeurde zeker wel vaker dat hij zijn huis verliet zonder ontbijt, en Alyssa, een jonge vrouw die naast hem woonde, leek altijd door te hebben wanneer dat gebeurde. Zo ook deze morgen, en ze stapte snel naar buiten.

'Goedemorgen, Jethro,' zei ze. 'Het lijkt een prachtige dag te worden. Moet je niet eerst wat eten?'

'Nee! Nee! Heel erg bedankt, Alyssa, maar nu niet!' zei Jethro haastig. 'Ik moet echt even met Burgemeester Joseph gaan praten over een dringende zaak. Zie je straks.' Jethro sloeg de weg in naar het kasteel waar Burgemeester Joseph verbleef, en liep door met flinke pas. De schildwacht bij de zuidelijke brug naar het kasteel groette Jethro vriendelijk.

'Ha, Jethro! Ga je met de burgemeester praten? Ach, ik zie dat je een brief bij je hebt. Ik hoop dat het goed nieuws is. Sterkte!'

Burgemeester Joseph, die al van verre zag in wat voor stemming Jethro was, kwam hem tegemoet bij de kasteel-poort.

'Goedemorgen, Jethro. Wat voert je hierheen? Je kijkt bezorgd. Is er iets?'

'Goedemorgen, Burgemeester. Ik heb vanmorgen deze vreemde brief gekregen, en ik vraag me af wat u daarvan vindt.'

Toen Burgemeester Joseph de brief las, werd de blik in zijn ogen ernstig.

'Geen wonder dat je geschrokken bent, Jethro. Dit is een angstaanjagende boodschap met een beangstigende roep om hulp.'

Jethro knikte. 'Maar waarom is hij naar mij gestuurd? Ik ben een redelijke zwaardvechter en heb mijn militaire training altijd serieus genomen, maar ik ben geen grote held of zo.'

Burgemeester Joseph begon te lachen. 'Ha, ha, hij nam zijn training serieus. Nogal ja, je bent onze kampioen! Welnu Jethro, blijkbaar zijn de geruchten over jouw militaire vaardigheden wijder verbreid dan jij weet.'

Toen werd zijn toon weer serieuzer. 'Het kan toevallig zijn, maar ik heb zojuist een rapport ontvangen dat een paar bandieten in onze streek zijn gesignaleerd. Of dat iets te maken heeft met de inhoud van deze brief, weet ik niet. Hoe dat ook zij, als je aan deze oproep gehoor geeft, staat je een lange en gevaarlijke missie te wachten, Jethro. En om eerlijk te zijn, ik zou niemand weten beter dan jij om dit te doen. Je bent uitverkoren, en daar moet een goede reden voor zijn. Houd dat in gedachten, als het moeilijk wordt. Dat mag je bemoedigen. Weet je wat? Ga gewoon rond in de stad en kijk of je inderdaad wat hulp bijeen weet te krijgen voor deze missie. Zoek je vrienden op, ga naar de smid. En als je het gevoel hebt er klaar voor te zijn, ga dan gewoon en kijk waar het je allemaal heen voert. Ik zal je steunen met alles wat ik kan doen.'

Hoofdstuk 2

Echte vrienden

Jethro verliet peinzend het kasteel door de oostelijke poort richting het centrum van de stad. De altijd wat stugge schildwacht aan het eind van de oostelijke brug werd enigszins verrast toen hij Jethro's voetstappen achter zich hoorde. Hij draaide zich snel om en snauwde: 'Wie gaat daar?' Maar toen hij Jethro zag, ging hij wat vriendelijker verder. 'O, jij bent het. Een prettige dag verder.'

Een paar van zijn passerende dorpsgenoten groetten Jethro op een vriendelijke manier met 'Hoi Jethro, hoe gaat het met jÓu?' of 'Ha Jethro! Wat een prachtige dag!' Jethro reageerde met een welwillend knikje, maar lette nauwelijks op wat ze zeiden. Hij sloeg rechtsaf en liep langs het volledig omheinde weiland waar de lokale schaapherder zijn schapen hield. Aan het eind van de laan sloeg hij linksaf richting het huis van de schaapherder. De jonge vrouw die op de hoek van de laan woonde en een oogje op Jethro had greep haar kans om naar hem te roepen toen hij voorbij kwam: 'Trouw met me, Jethro!' Maar Jethro schudde glimlachend zijn hoofd.

De schaapherder stond voor zijn huis, klaarblijkelijk in dubio over wat te doen. Hij zag de ernstige blik op Jethro's gezicht en zei: 'Hé Jethro, je ziet er bezorgd uit. Wat knaagt er aan je?'

'O, wel...' antwoordde Jethro. 'Het ziet ernaar uit dat ik de stad voor een poos moet verlaten.'

'Lieve help. Niets ernstigs hoop ik?' De schaapherder aarzelde even in afwachting van een reactie van Jethro en ging toen verder met: 'Wel, ik wil mijn schapen mee naar buiten nemen, maar mijn hond Phylax is weer eens aan het zwerven geslagen. Hij doet dat vaker, maar deze keer is hij

nog niet terug gekomen.'

Jethro stond meteen weer met beide benen op de grond. 'Hè, wat vervelend voor je. Is er iets dat ik kan doen?' vroeg hij.

'Nou, als het je lukt hem te vinden en terug te brengen, zal ik mijn broer, de hoefsmid, vragen om een beloning te verzinnen die van pas komt op je lange reis.'

'Ik zal kijken wat ik kan doen' zei Jethro en hij liep verder de weg af richting de kerk. Zijn geest dwaalde weer af. De priester, die zijn gemoedstoestand doorzag, trachtte hem op te monteren. 'God zegene je, mijn zoon! En denk eraan: vergeet nooit naar je hart te luisteren!'

'Dank u, Eerwaarde' antwoordde Jethro. 'En dat zal ik zeker in gedachten houden,' dacht hij bij zichzelf.

Jethro besloot nog wat langer rond te wandelen voor hij zijn vrienden zou opzoeken voor hun gebruikelijke ochtendtraining. Hij sloeg af naar de oostmuur van de stad en liep verder langs de wachttorens daar. Aan het eind ging hij linksaf en liep verder langs de rustige noordmuur waar aan weerskanten van de weg huizen stonden. Zijn gedachten gingen uit naar zijn drie vrienden. Hoe zouden ze het opvatten, als hij hen vertelde over de brief die hij gekregen had? Ze waren zijn beste vrienden. Met Harald had hij een speciale band. Als kinderen hadden ze veel met elkaar gespeeld, en beide waren op dezelfde dag voor het eerst naar de Latijnse school gegaan. Jethro had zich altijd een beetje een wees gevoeld, ook al waren Burgemeester Joseph en zijn vrouw heel zorgzame en goede peetouders voor hem geweest. Toen hij nog heel jong was, had hij hen eens gevraagd naar zijn echte ouders, maar ze hadden hem gezegd dat het erg moeilijk voor hen was om daarover te praten. Ze hadden hem beloofd dat ze hem alles later over zijn ouders zouden vertellen, als de tijd er rijp voor was en hij oud genoeg om het te begrijpen. Sindsdien had hij

geloofd dat ze onder tragische omstandigheden waren gestorven, en hij had nooit meer naar hen gevraagd.

Harald had zijn beide ouders verloren toen hij zeven jaar oud was. Zijn vader was een lokale houtvester die op tragische wijze door de bliksem was gedood, terwijl hij in het bos aan het werk was. Het was een erg warme zomerdag geweest en een onverwachte, verraderlijke onweersbui had hem compleet overvallen. Nog dat zelfde jaar werd zijn moeder getroffen door een ziekte waarvan niemand wist hoe hem te behandelen, en zij was slechts zes maanden later gestorven. Harald en zijn zus Gwendolen werden als pleegkinderen opgenomen door de molenaar en zijn vrouw, die heel goed voor hen gezorgd hadden. Sindsdien waren Harald en Jethro hartsvrienden geweest, die heel veel samen optrokken en elkaar altijd stimuleerden in eerlijke onderlinge strijd.

John en Fredric waren tweelingbroers en de enige twee kinderen van een tamelijk rijke koopman, die heel veel rondreisde. John, de oudste, had van kindsbeen af al een grote belangstelling gehad voor de toepassing van militaire belegeringswerktuigen. Fredric had een grote voorliefde getoond voor spoorzoeken en wetenschap. Net als Jethro en Harald waren beiden naar de Latijnse school gegaan, waar zij onderwezen waren door de lokale priester en af en toe door een rondreizende monnik. Daar hadden ze besloten om dezelfde militaire training te volgen, en zo waren ze alle vier uitstekende zwaardvechters geworden en echte vrienden.

Net voor de noordelijke poort van de stad sloeg Jethro linksaf een smal steegje in dat tussen twee huizen lag en naar het marktplein leidde. Daar klonk het gebruikelijke ochtendrumoer van de handel die zo essentieel was voor zijn welvarende thuisstadje. Een tijdje lang luisterde hij naar de kreten van de lokale verkopers.

'k' Heb appels, peren, koffie, olijven, olijfolie, schaap en geitenmelk, schaap en geitenkazen, verse paddenstoelen, eieren, ambachtelijk brood, spruitjes, microgroenten. Roep maar en ik verkoop het aan u voor een eerlijke prijs.'

'Hamers, spijkers, tangen, schroevendraaiers, wielen, reserveonderdelen, accessoires. Alles wat u nodig heeft voor een goede prijs of ruil.'

Jethro liep door naar de hoek van het plein waar de houthandel en de hoefsmid waren. De houthandelaar liep zijn werkplaats uit en naar hem toe en zei: 'Als je iets wil bouwen, Jethro: je weet dat ik de beste planken, schappen en balken in de stad heb. Kijk maar eens rond, dan kun je het zelf zien.'

'Ik vrees dat ik voorlopig even niets nodig heb, Joe' antwoordde Jethro. 'Maar jij zult de eerste zijn naar wie ik toekom, zodra het nodig is.'

De houthandelaar glimlachte erkentelijk en liep terug naar zijn werkplaats. Jethro keerde zich om naar de hoefsmid en ging naar binnen. Hij trof de hoefsmid aan, terwijl deze kant-en-klare hoefijzers aan het ophangen was.

'Goedemorgen, Jethro,' zei de hoefsmid. 'Hoe gaat het vandaag?'

Jethro glimlachte. 'Ook goedemorgen, hoefsmid, en het gaat prima met me,' antwoordde hij. 'Mijn vrienden en ik moeten onze zwaarden en andere wapens laten nakijken. Heb je daar tijd voor? Burgemeester Joseph zal ervoor betalen.'

De hoefsmid dacht eventjes na en zei: 'Ik kan het vandaag nog doen, als het moet.'

'Nee, morgen is vroeg genoeg,' antwoordde Jethro. 'En alvast bedankt. Ik zie je morgen.'

De hoefsmid knikte kort en ging weer verder met zijn werk.

'Nu is het tijd om mijn vrienden op te zoeken,' dacht Jethro. 'Ik heb hen al te lang op me laten wachten.' Hij verliet het

marktplaats en al gauw vervaagden de geluiden ervan achter hem. En terwijl hij langs de noordelijke poort liep naar de straat waaraan de stal en de kazerne lagen, had hij het gevoel alsof die geluiden ook in zijn eigen geest vervaagden; alsof hij al voorgoed vaarwel had gezegd tegen Noord Pijnvoorder Vallen.

Toen Jethro de kazerne naderde, stonden zijn vrienden hem al op te wachten.

'Ha Jethro, Hoe is het vandaag? Waar bleef je zo lang? Is er iets gebeurd?' riepen ze.

Jethro zuchtte. 'Hoi, jongens. Ik vrees dat ik de stad moet verlaten voor een lange en gevaarlijke missie.'

Harald aarzelde geen seconde. 'Serieus even! Je verwacht toch niet van ons dat we je alleen laten gaan?'

John en Fredric vielen hem bij. 'Nee, als we van enig nut voor je kunnen zijn, zullen we zonder meer met je meegaan,' zeiden ze in koor.

Hoewel hij niet anders verwacht had, slaakte Jethro een zucht van verlichting. 'Okay, dat is dan geregeld. Laten we de stad uitgaan voor een wandeling in de velden. Dan vertel ik jullie daar alles wat erover te weten valt.'

Hoofdstuk 3

Een kapotte wagen en een verdwaalde hond

Terwijl ze de poort uitliepen naar de velden ten noorden van de stad, die rijkelijk bedekt waren met tarwe en maïs, had Jethro de brief aan zijn vrienden voorgelezen. Hij vertelde hun wat Burgemeester Joseph erover gezegd had en dat hij vervolgens door de stad was gaan wandelen, zich afvragend wat hij het beste kon doen. Daarna waren ze alle vier een tijdje stil geweest, verzonken in hun eigen gedachten. Maar in feite gingen hun gedachten ruwweg in dezelfde richting. Hoe konden ze meer getrainde mannen vinden om hen te volgen op hun zoektocht?

Wandelend langs de velden konden ze een boerenknecht horen mopperen: ' Werk! Werk! Werk!' Een andere leek het met hem eens te zijn: 'Ja! Werk! Werk! Werk!'

Een houthakker die aan de rand van het omringende bos aan het werk was hoorde hen blijkbaar en sneerde terug 'Ach wat...! De hele dag bomen omhakken, dat is pas echt werken!'

Wat verderop toonde een boerenmeisje een positievere stemming. Ze wuifde naar de mannen en riep: 'Willen jullie me helpen, jongens? Kunnen jullie wat tijd missen?' 'Een andere keer, Wendy!' riep Harald terug naar zijn zus. Toen ze voorbij de molen liepen, groette de molenaar hen met een glimlach en zei: 'Ik neem aan dat jullie hier niet naar werk komen zoeken, toch?'

Ze groetten hem hartelijk en schudde hun hoofd.

Een heel eind verder naderden ze het grootste houthakkerskamp in de omgeving van de stad. De eigenaar, die hen zag aankomen, vroeg hen binnen te komen. 'Jullie zien er moe uit, kerels. Zin een kop thee en iets te eten?' De mannen zeiden dankbaar ja en zetten zich neer bij een klein

kampvuur. Terwijl de eigenaar thee zette en een paar sandwiches klaarmaakte, namen de mannen hun opties in overweging.

'De brief vraagt je dringend om alle strijdkrachten die je kunt vinden te verzamelen,' zei Harald. 'Wel, we hebben geen faciliteit om boogschutters te trainen, en ook al hebben we een stal en wat paarden, we hebben noch de vaardigheden noch de benodigdheden om bruikbare paardrijders te maken, zoals ridders of paladijnen.'

'Zelfs burgers opleiden tot goede zwaardvechters zou ons veel te veel tijd kosten gezien de urgentie die uit de brief spreekt,' voegde John eraan toe.

Jethro knikte instemmend met een zucht. 'Ik denk, dat we geen andere keus hebben dan ze op onze tocht te rekruteren,' zei hij.

Toen ze hun opties wat verder bespraken met de kamp-eigenaar, was deze het met hen eens.

'Luister,' zei hij, 'ik kan jullie wat goud geven, als je me helpt mijn hout de stad in te brengen, maar ik ben bang dat dat alles is wat ik voor jullie kan doen.'

'Bedankt voor het aanbod en het eten, mijnheer,' zei Jethro, 'maar we willen liever de omgeving nu nog wat verder onderzoeken.' Ze schudden de houthandelaar de hand en keerden terug naar de stad om de weg ten noorden van de stad oostwaarts te volgen.

De weg ten noorden van de stad werd veelvuldig gebruikt door handelswagens die voedsel en andere voorraden in en uit de stad brachten, maar nu was het rustig. Dus werden ze enigszins verrast, toen ze net na een bocht in de weg een handelswagen zagen die een wiel had verloren en bijgevolg ook de helft van zijn lading. De voerman, die zij kenden als Carl, zat ernaast met een misnoegd gezicht.

'Typisch mij,' zei hij, voor ze ook maar iets konden vragen; 'om een gebroken wiel te krijgen en de helft van mijn

lading te verliezen, als ik bijna thuis ben.' Toen klaarde zijn gezicht op.

'Hé, het wiel is nog heel en ik heb alles bij me om het te maken. Ik kan het alleen niet in mijn eentje. Willen jullie me alsjeblieft helpen?'

Jethro glimlachte. 'Ach, ik denk dat we de tijd wel kunnen missen. Okay, jongens, we doen het.'

Ze haalden meer lading van de schuin hangende wagen en tilden de wagen op, zodat Carl het wiel op zijn plaats kon zetten. Toen het wiel weer netjes strak op zijn plaats zat, hielpen ze Carl om de wagen weer op te laden. Carl was helemaal opgelucht. 'Hartelijk dank, jongens! Is er iets dat ik voor jullie kan doen?'

Jethro vertelde Carl over hun aankomende reis zonder de details die hem ongerust zouden kunnen maken. 'In dat geval,' ging Carl verder, 'hier zijn wat ongebruikte medische voorraden die ik heb. Ik heb altijd genoeg van ze bij me, want je weet maar nooit wat er gebeurt op lange handelsroutes. Ze kunnen ook van pas komen op jullie lange tocht. En als jullie ooit een lift nodig hebben, vraag me maar gewoon. Ik kan nu maar beter gaan en mijn voorraden afleveren voor het te laat wordt.' Hij zwaaide met zijn hand en reed weg richting de stad.

Verder langs de weg passeerden de mannen een markthal die daar enkel was neergezet voor kooplieden om hun wagens met voorraden in veiligheid te brengen, als ze overvallen werden door het duister, onweersbuien of ander slecht weer. Het was een plek waar men dingen veilig kon opslaan om later weer op te pikken. Net ten zuiden ervan stond een bord met daarop:

West: Oosterpark
Oost: Toverhoutbos

'Het wordt al wat laat,' zei Jethro, 'maar we hebben nog tijd om een bezoek te brengen aan Oosterpark. Niet dat ik verwacht er veel van waarde aan te treffen, maar er is daar een ruïne van een oude tempel en je weet maar nooit.'

Oosterpark was een lange lap grond met groene bomen en gras gelegen op een licht verhoogd plateau tussen een bergketen aan de oostkant en de oostmuur van de stad aan de westkant. Het werd van de oostmuur gescheiden door een vestinggracht die mensen verhinderde om vanaf de parkzijde over de muur te klimmen. Aan de zuidzijde van het park stond de ruïne van een oude tempel en vanaf daar rees een steile bergwand op naar een nog hoger gelegen plateau en bergen verder zuidwaarts. Hierdoor was de ingang aan de noordkant de enige toegang tot het park voor voetgangers.

Het park werd goed onderhouden met een vijver in het midden en een langgerekt ovaal pad dat zich uitstreckte van noord tot zuid. Bij de vijver stond een standbeeld van de stichter van de stad, Heer Pijnvoorde, die de grote watervallen noordoostelijk van de stad had ontdekt en toen besloten had om het kasteel te bouwen dat nu sinds lang dienst deed als ambtswoning van de burgemeester van de stad.

Toen ze het park inliepen, troffen Jethro en zijn vrienden tot hun grote verbazing het pad naar links aan geblokkeerd door een everzwijn. 'Hoe is die in hemelsnaam in het park terecht gekomen,' vroeg John zich af. Ze besloten het zwijn met rust te laten en namen het pad naar rechts langs de gracht en oostmuur. Toen ze een eindje voorbij de vijver en het standbeeld waren, hoorden ze van ergens in de verte het zwakke geluid van een blaffende hond.

'Ik vraag me af,' zei Jethro, en hij haastte zich richting de ruïne voor hen uit. In een tamelijk diepe en lange maar smalle spleet in de overblijfselen van de tempel zat een zwart-witte hond duidelijk in de val en blafte angstig om er

weer uit te komen.

'Hé, hondje, jij moet Phylax zijn,' sprak Jethro met een geruststellende stem.' Kom, ik zal je terugbrengen naar je baas.' De hond begon te kwispelen en antwoordde met een veel blijer gefef.

'Het is Jeffrey's hond,' zei Jethro tegen de anderen. 'Hij vertelde me dat Phylax niet was teruggekomen.'

'Misschien werd hij verrast en hierin gejaagd door dat everzwijn,' suggereerde Fredric. 'Als John en ik erin gaan, kunnen we hem eruit tillen, en dan kunnen Harald en jij ons er weer uittrekken.'

John en Fredric lieten zich naar beneden zakken en tilden de hond omhoog. Toen Jethro en Harald hen weer omhoog hadden geholpen, zei Jethro zichtbaar tevreden: 'Wel dan, ik denk dat we genoeg hebben gedaan voor één dag. Laten we teruggaan de stad in om van een fatsoenlijke maaltijd en een goede nachtrust te genieten. Ik zal Jeffrey's hond terugbrengen en Burgemeester Joseph op de hoogte brengen van onze bevindingen tot dusver. Laten we morgenochtend weer bij elkaar komen bij de kazerne. O, en voor ik het vergeet: breng al jullie wapens naar de hoefsmid voor een volledige onderhoudsinspectie en reparatie. Burgemeester Joseph zal ervoor betalen.'

Hoofdstuk 4

De Stad van de Hooglanders

De kleine stad van de Hooglanders was een vriendelijk stadje bewoond door hard werkende mensen. Weggestopt op een plateau in de bergen zuidoost van de Grote Rivier was het de hoogste stad in Koning Cydons Koninkrijk. Vanwege zijn ligging was het wat moeilijk te bereiken voor handelaars. Daarom vertrouwden de inwoners van het stadje vooral op elkaar voor de productie van voedsel en lokaal ambachtelijk werk. Ze waren vermaard om hun export van bepaalde traditioneel geproduceerde waren, zoals kaas, en zowel traditionele als innovatieve producten van authentieke ambachten, zoals prachtige klokken en andere curiosa. Als het goed weer was, gonsde de stad altijd van de kreten van lokale landarbeiders, werklui en mensen die een moment van ontspanning zochten, vermengd met het geluid van dieren op de lokale markt en vogels op de dakranden en in de vele bomen in de stad.

Ondanks de relatief veilige ligging van het stadje, verwaarloosden de inwoners het onderhoud van hun verdedigingswerken en hun militaire training niet. Het centrale deel van de stad op het hoogste deel van het plateau, waar een kasteel was gebouwd, werd goed beschermd door zowel natuurlijke klippen als mensgebouwde muren met drie poorten bewaakt door acht wachttorens in totaal. De lagere delen van de stad rond het centrum werden goed beschermd door klippen en bergen aan de zuidkant, en dichte wouden aan de oostkant en de noordkant waar de rivier was. Een sterke poort bewaakt door twee wachttorens scheidde de stad aan de zuidkant van een prachtig dal omgeven door hoge bergen. Een toereikend grote groep van mannen ging regelmatig 's ochtends de velden in die omlaag glooiden naar de rivier

van achter de kerk aan de noordoostkant van het stadje om hun vaardigheden in boogschieten, zwaardvechten en andere wapens te verfijnen. En op zulke dagen keerden ze doorgaans pas laat in de middag terug, vermoeid van al hun inspanningen.

En zo was het ook vier dagen voor de dag dat Jethro zijn brief kreeg. Het was een mooie dag en alle krijgs mannen waren aan het trainen in de velden vlak bij de rivier noord. Op het kasteelplein vermengden de vriendelijke conversaties tussen de oudere mannen zich met de geluiden van de smidse en de smidshamer van de hoefsmid, en in de lagere delen werden de geluiden van de werkende ambachtslieden en landarbeiders gemengd met het zingen van de vogels in de bomen. En in deze vredige omlijsting was het stadje totaal niet voorbereid op de woeste schaduw die tegen de middag toesloop op de westpoort van de stad.

Niemand in de stad had ook maar enig idee van het gevaar waarin ze verkeerden, toen zware stormrammen de poort aan de westkant van het stadscentrum openbraken. Een vloed van donker geklede en gemaskerde krijgers stroomde het stadscentrum binnen, en ze waren niet gekomen om gevangenen te nemen. Ze begonnen onmiddellijk iedereen in hun gezichtsveld te slachten, zowel mannen, vrouwen als kinderen. De golf van kwade krijgers verspreidde zich over de lagere delen van de stad terwijl ze Hooglanders doorsneden, verminkten en spietsten waar ze hen maar vonden. En alsof dat op zich al niet erg genoeg was, werden ze vergezeld door iets dat nog angstaanjagender was: een enorm, geketend, en zichtbaar gemarteld schepsel dat vuurstralen uitstiet in alle richtingen, die mensen en gebouwen in brand zetten met intens brandende vlammen. Binnen een kwartier was de gemoedelijke sfeer van het stadje veranderd in een afschuwwekkend tafereel met overal bloederige kleuren en donkere vegen van zwarte rook en stof. Slechts een paar

landarbeiders en hun vrouwen hadden kans gezien om de slachting te ontlopen door de vallei ten zuiden van de stad in te vluchten.

Toen hun boosaardige vernieling naar hun tevredenheid gedaan was, verdwenen de donker geklede krijgers en hun afschuwelijk ogend wezen weer in de richting vanwaar ze gekomen waren. Los van het geluid van de brandende vlammen was het enige andere geluid dat nog te horen viel dat van de vogels in de verre bomen. Maar in de stad was niemand meer in leven om het te horen.

Later die middag keerden de krijgsmannen terug van hun training, en ze werden opgeschrikt door de zware rookwolken die boven hun stad dreven. Toen ze langs de kerk liepen, overtrof de omvang van de ongelooflijke ravage die in hun stadje was aangericht hun ergste angsten. De aanblik van de dode mannen, vrouwen en kinderen, verminkt, verbrand of gespietst, de brandende vlammen en de vernietiging van hun huizen vulden hun ogen met tranen en hun geest met wanhoop. Sommigen van hen vielen wenend en wekladend op de grond, terwijl anderen hun kleren scheurden. Allen werden vervuld van smart en verdriet. Gevoelens die na een tijdje veranderden in boosheid, haat, en een woest verlangen naar wraak.

Hoofdstuk 5

Jagers

Al vanaf toen ze nog kleine kinderen waren noemden hun moeders hen de drie onafscheidelijken, omdat ze zodra ze maar de kans kregen altijd wel op een of andere manier samen aan het spelen waren. Van jongs af aan klommen ze in bomen, bouwden hutten, groeven holen in het zand, zwommen in meertjes, plukten bramen, keken naar struiken, bomen en vogels, en maakten lange wandeltochten. Ze leerden hoe bepaalde gewassen, zoals sla en boerenkool groeiden. Zo bouwden ze spelenderwijs en met steun van hun ouders kennis op en leerden ze te ontdekken wat gevaarlijk was en niet, en zo de natuur te beleven en op een goede manier te gebruiken.

Alle drie waren ze de oudste zoon in drie gezinnen die woonden in een kleine gemeenschap diep in het bos ten oosten van Noord Pijnvoorder Vallen. Ze waren alle drie geboren in hetzelfde jaar; Jim was de oudste van de drie en Lucas de jongste. Zowel George als Lucas waren een zoon van boeren, die beiden een kleine boerderij hadden met wat landbouwgrond uitgehakt in het dichte woud. Jim was de zoon van een traditionele en zeer vaardige jager, wiens diepgaande kennis van het jagen al generaties lang was doorgegeven van vader op zoon.

Jims vader had Jim al op heel jonge leeftijd laten kennismaken met de ingewikkelde geheimen van goed jagen. Hij was ervan overtuigd dat als hij kinderen leerde op de juiste manier te jagen, zij al doende ook lessen van verantwoordelijkheid, medeleven, nederigheid en zelfbeheersing zouden leren. Het zou hun agressie in goede banen leiden en hen helpen om vreedzame en niet-gewelddadige mensen te worden. En omdat Jims enthousiasme voor jagen aanstekelijk bleek te zijn voor

zijn vrienden, werd zijn vader een hartstochtelijke leermeester niet alleen voor Jim, maar ook voor Lucas en George. Hij leerde de jongens om het leven van dieren even hoog te achten als het leven van mensen, en om nooit meer dieren te doden dan strikt noodzakelijk was; om de rijkheid geboden door de natuur op waarde te schatten, en om overbevolking van dieren te herkennen en hoe dat kan leiden tot honger, ziekte en onnodig lijden. Hij vertelde hen, dat jagen een uitstekende manier was om wilde dieren in de hand en in stand te houden, alsook om landbouw en de omgeving te beschermen tegen roofdieren en andere schadelijke dieren. Het kostte de jongens jaren om het vermogen te ontwikkelen zich snel, geruisloos en heimelijk door het bos te bewegen en zich de volledige kennis en begrip van het jagen eigen te maken, maar door de jaren heen waren de lessen van Jims vader zowel pakkend als succesvol.

Tegen de tijd dat ze hun late tienerjaren bereikten hadden Jim, George, en Lucas geleerd hoe hun schietrichting aan te passen in afhankelijkheid van hun afstand tot het doeldier, hoe ver ze zuiver konden schieten gegeven hun lichamelijke kracht en het type boog en pijlen die ze gebruikten, en hoe gebruik te maken van de ligging van het landschap. Ze leerden hoe hun bogen stil genoeg te maken om hun wild niet te doen schrikken als ze hun pijl loslieten, waardoor ze hun doel zouden kunnen missen. En zo werden ze ten slotte perfecte jagers, die hielpen hun gezinnen te onderhouden door te zorgen voor zowel voedsel voor iedereen als bescherming tegen de gevaren van wilde dieren in het bos. Als hen gevraagd werd wat ze vonden van jagen, antwoordden ze dat het voor hen een manier van leven was.

Tegen de tijd dat zij drieën volwassen werden en sommigen van hun jongere broers ook bekwame jagers werden, begonnen zij het gevoel te krijgen dat ze hun